

Sygn. akt II C 9/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy dla W. M. w W. II W. C.

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Małysa

Protokolant: Anna Bartykowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 maja 2014 r. w W. sprawy

z powództwa E. M.

przeciwko M. M. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt II C 9/14

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 14 maja 2014 r.

Powódka E. M. wniosła o zasądzenie od pozwanego M. M. (2) kwoty 3000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, tj. utratę pokarmu, krwotok oraz pogorszenie się stanu zdrowia na skutek stresu spowodowanego przez zachowanie pozwanego. Żądanie powyższe powódka zgłosiła w pozwie o rozwód z dnia 7 sierpnia 2013 r. złożonym w Sądzie Okręgowym w P.. (k. 3-6 pozw o rozwód).

Postanowieniem z dnia 24 października 2013 r. Sąd Okręgowy w P. stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę o zadośćuczynienie przekazał do rozpoznania tut. Sądowi jako właściwemu rzeczowo oraz miejscowo. (k. 95 postanowienie)

Na rozprawie w dniu 14 maja 2013 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa, kwestionując związek przyczynowy między swoim działaniem, a jego skutkami dla zdrowia powódki. Powódka podtrzymała swoje żądanie zapłaty 3000 zł tytułem zadośćuczynienia za wywołanie u niej rozstroju zdrowia przez pozwanego (k. 142).

Sąd ustalił, co następuje:

E. M. i M. M. (1) zawarli związek małżeński 14 sierpnia 2010 roku. Z tego związku mają dwoje dzieci. (bezsporne)

Pod koniec drugiej ciąży, powódka dowiedziała się o zdradzie swojego męża. Relacje obojga ulegały stopniowemu pogorszeniu, pozwany mimo zaawansowanej ciąży powódki nie ukrywał przed nią zamiaru opuszczenia rodziny i życia u boku drugiej kobiety. (k. 142 zeznania powódki, k. 144 zeznania pozwanego).

W dniu 6 kwietnia 2013 r. powódka urodziła drugie dziecko. Poród został przeprowadzony przez cesarskie cięcie i w dniu 10 kwietnia 2013 r. powódka i jej córka zostały wypisane ze szpitala. (k. 142, 143 Karta informacyjna leczenia szpitalnego).

Narodziny dziecka nie poprawiły sytuacji między małżonkami. Powódka silnie przeżywała brak zainteresowania ze strony męża. W dniu 19 kwietnia 2013 r. wskutek krwotoku pozwany zawiózł powódkę do lekarza, który stwierdził, iż jest to skutek pooperacyjnych skrzepów, które organizm musi naturalnie wydaląć. W drodze powrotnej ze szpitala doszło do kłótni między stronami, wtedy też doszło do kolejnego krwawienia u powódki (k. 143 zeznania powódki).

Pozwany nie przejawiał chęci ratowania małżeństwa. Matka powódki ostatecznie zażądała, aby zięć wyprowadził się domu, co też pozwany uczynił. W tym też okresie powódka zaczęła mieć problemy z karmieniem piersią swojego dziecka, pokarm stopniowo zanikał. Powódka miała też problemy z karmieniem przy pierwszym dziecku i ostatecznie zaprzestała jego naturalnego karmienia. (k. 143 zeznania powódki, k. 144 zeznania pozwanego)

W dniu 7 sierpnia 2013 r. E. M. złożyła w Sądzie Okręgowym w P. pozew o rozwód z winy pozwanego M. M. (1). Termin pierwszej rozprawy nie został dotychczas wyznaczony (bezsporne, k. 3-6 pozew o rozwód)

Powyższe ustalenia Sąd oparł przede wszystkim na zeznaniach stron, z których jednoznacznie wynika, że pod koniec drugiej ciąży powódki, relacje między małżonkami przybrały antagonistyczny wymiar. Sąd dał wiarę zeznaniom powódki w części dotyczącej zachowania pozwanego, jak też wystąpienia u powódki krwawienia oraz zaniku pokarmu – czemu też nie zaprzeczył pozwany. Natomiast Sąd nie dał wiary twierdzeniom powódki odnośnie adekwatnego związku przyczynowego między wystąpieniem ww. dolegliwości a zachowaniem jej męża. Pozwany poddał w wątpliwość powyższe twierdzenia, z kolei powódka oprócz własnego przekonania co do odpowiedzialności pozwanego nie przedstawiła żadnego obiektywnego dowodu to, że rozstrój zdrowia nastąpił wskutek zachowanie pozwanego. Stąd też jej zeznania w omawianym zakresie pozostają gołosłowne i tracą na wartości dowodowej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powódka wskazała, iż dochodzi wskazanej w pozwie kwoty tytułem zadośćuczynienia za rozstrój zdrowia wywołany stresem spowodowanym przez zachowanie pozwanego.

Zgodnie z art. 445 § 1 kc w związku z art. 444 § 1 kc Sąd może przyznać poszkodowanemu zadośćuczynienie za doznawaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Skutki w postaci uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia muszą wynikać z samego zdarzenia wywołującego szkodę. Pomiedzy doznaną krzywdą a wynikająca z niej szkoda musi zatem zaistnieć związek przyczynowy o charakterze adekwatnym, czyli szkoda musi być normalnym następstwem określonego działania czy też zaniechania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2006 r., I PK 272/05).

Związek przyczynowy nie tylko jest przesłanką odpowiedzialności za krzywdę ale też rozstrzyga o granicach tejże odpowiedzialności. Sam ustawodawca nie wprowadził obligatoryjności przyznawania zadośćuczynienia pozostawiając jego przyznanie każdorazowo sądowi orzekającemu, co oznacza, iż samo doznanie szkód opisanych wyżej nie przesądza jeszcze o zasadności żądania o zadośćuczynienie. Jednakże odmowa przyznania zadośćuczynienia nie może być przedmiotem dowolności, lecz winna mieć swoje oparcie w okolicznościach faktycznych danego przypadku i jego obiektywnej analizie sądu orzekającego (por. wyrok SN z 27.08.1969 r. I PR 224/69; OSNCP 1970 poz.111). Z odmową przyznania zadośćuczynienia poszkodowany winien liczyć się wtedy, gdy uszkodzenia ciała jakich doznał, nastąpiły w związku z jego nagannym zachowaniem, a doznane cierpienia fizyczne i krzywda są nieznaczne (nie pub. wyrok SN z dnia 26.06.1969r. I CR 165/69).

Podkreślić też należy, że w niniejszym postępowaniu rozkład ciężaru dowodu kształtuje się według zasad ogólnych wynikających z art. 6 k.c. i 232 zdanie pierwsze k.p.c. Zgodnie z brzmieniem art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie zaś do drugiego z cytowanych przepisów strony są obowiązane wskazać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Tak więc to strona powodowa miała obowiązek udowodnić istnienie wskazanych wyżej przesłanek odpowiedzialności pozwanego, czyli, że krzywda (szkoda niematerialna) została wyrządzana przez zachowanie pozwanego oraz że między jego

postępowaniem a krzywdą powódki zachodzi adekwatny związek przyczynowy. Zważyć bowiem należy, że pozwany kwestionował co do zasady roszczenie powódki.

Przenosząc powyższe w realia niniejszej sprawy, stwierdzić należało, iż powódka nie wykazała odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego co do zasady. Zauważyć bowiem trzeba, że wystąpienie określonych dolegliwości powódki, w okresie kiedy konflikt między nią a mężem narastał nie wystarcza, aby definitywnie stwierdzić, że to właśnie zachowanie pozwanego było jedyną przyczyną określonego rozstroju zdrowia powódki. Jednocześnie nie można tracić z pola widzenia pozostałych ustalonych okoliczności, tj. przeprowadzonego dwa tygodnie wcześniej od wystąpienia u powódki krwawienia cięcia cesarskiego czy też problemów powódki z karmieniem piersią już przy pierwszym dziecku. Powyższe wskazuje, że problemy zdrowotne, za które obwinia pozwanego mogły mieć podłoże wyłącznie biologiczne niezwiązane ze stresem powódki wywołanym przez pozwanego. Oczywiście, Sąd nie dąży do umniejszenia wagi negatywnych przeżyć, emocji jakie niewątpliwie odczuwała powódka w związku z zachowaniem jej męża, te jednak w niniejszej sprawie mogą być oceniane jedynie w kategoriach etycznych, moralnych i w tym zakresie zasługują na dezaprobatę. Przyjmując nawet, że powódka odczuwała silny stres w związku z romansiem męża, jego stopniowym oddaleniem się od rodziny, to nie można z całą odpowiedzialnością przyjąć – wyłącznie w oparciu o twierdzenia powódki – że jej problemy ze zdrowiem były skutkiem ww. przeżyć, silnych emocji związanych z przewidywanym rozpadem małżeństwa. Opisane przez powódkę zachowanie pozwanego nie pozwala jednak stwierdzić, że wywołał on określone problemy zdrowotne u powódki, tym bardziej, że ze swojej strony okazał powódce pomoc w nagłych przypadkach, np. zawiózł powódkę do lekarza kiedy doznała krwawienia.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego w niniejszej sprawie uznać należy, iż powódka nie wykazała łącznego zaistnienia przesłanek uzasadniających przyznanie jej zadośćuczynienia. Powódka nie udowodniła bowiem, iż krwotok czy też utrata pokarmu były bezpośrednio wynikiem stresu wywołanego przez pozwanego, który jeszcze przed urodzeniem drugiego dziecka zadeklarował zamiar odejścia od powódki. Tym samym stwierdzić należało, iż powódka nie wykazała, aby doznała od pozwanego krzywdy polegającej na rozstroju zdrowia.

Należy w tym miejscu podkreślić, że orzekanie w procesie cywilnym tylko w takim zakresie uwzględnia przekonanie i pogląd strony na istotne okoliczności, w jakim zostaną one poparte dowodami. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17.12.1996 r. w sprawie o sygn. akt I CKU 45/96, rzeczą sądu rejonowego nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycie środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani sąd ten nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.), spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

W związku z tym, że powódka nie udowodniła zasadności swojego roszczenia dochodzonego od pozwanego tytułem zadośćuczynienia, pomimo pouczenia przez Sąd o treści przepisu art. 6 k.c. oraz konsekwencjach z tego wynikających, brak było podstaw do przyjęcia adekwatnego związku przyczynowego między działaniem pozwanego a powstałym u powódki rozstrojem zdrowia.

Wobec powyższego sąd nie badał kwestii związanej z oceną zasadności wysokości żądania.

Z tych wszystkich względów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.